

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. simus liberati à pœna peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Plus est d'abolus, quia cum in eo nihil morte dignum inueniret, occidit eum tamen: & vii. iustum est, ut debitores, quos tenebat, liberi dimittantur, in eum credentes, quem sine ulla debito occidit.

Ad primum ergo dicendum, quod non dicitur sic diabolus in homines potestatem habuisse, quasi posset eis nocere, Deo non permittente. Sed quia iuste permittebatur nocere hominibus, quos tentando ad suum consensum perducerat.

Ad secundum dicendum, quod diabolus etiam nunc potest quidem Deo permittente homines tentare, quantum ad animam, & vexare quantum ad corpus. Sed tamen preparatum est homini remedium ex passione Christi, quo se potest tueri contra hostis impugnationes, ne deducatur in interitum mortis eterna. Et quicunque, ante passionem Christi diabolo resistebat per fidem passionis Christi hoc facere poterant, licet passione Christi nondum peracta. Quantum autem ad aliquid nullus poterat diaboli manus euadere, ut scilicet, non descenderet in infernum à quo post passionem Christi, se possunt homines eius virtute tueri.

Ad tertium dicendum, quod Deus permittit diabolo posse decipere homines in certis personis, temporibus, & locis, secundum occultam rationem iudiciorum suorum. Semper tamen per passionem Christi est paratum hominibus remedium seuendi contra nequitias demonum, etiam tempore Antichristi. Sed si aliqui hoc remedio uti negligant, nil deperit efficacia passionis Christi.

COMMENTARIUS.

Eadem sunt loca consulenda, quia res eadem est alijs verbis explicata, quia non aliter liberauit nos Christus à potestate diaboli, quam liberando nos à peccato. Quod fecit aut merendo nobis remissionem peccati iam contracti, vel commissi, vel merendo nobis auxilium ne in peccata labamur, & quod demonis tentationes vincere possimus: vel certe suis meritis obtinendo, ne demon nos tam acriter infestari, & tentare permittatur. Quæ in prædictis locis tractata, & explicata sunt omnia. Circa id verò, quod D. Thom. ait, demonem in passione excessisse modum potestatis sibi traditæ à Deo, dubitat Caiet. quia demon non potuit facere, nisi quod Deus illi permisit. Sed responsio est facilis, D. Thom. non loqui de absoluta permissione Dei, sed de potestate illa, quæ data est demoni ut tortori ad vindicandam in homine iniuriam diuinam, quam in se vel in suo pariete commiserat. Quam potestatem excessit, quando Christum aggressus est, qui immunis erat à peccato.

ARTICVLVS III.

Utrum per passionem Christi homines sint liberati à pena peccati.

272.
Inf. q. 32. art.
5. co. & q. 86.
ar. 4. ad 3. Et
3. di. 19. ar. 3.
& ver. q. 29.
ar. 7. ad 9.

Ad tertium sic proceditur. Videtur quod per passionem Christi, non sint homines liberati à pena peccati. Præcipua enim pena peccati est eterna damnatio. Sed illi qui damnati erant in inferno pro suis peccatis, non sunt per Christi Passionem liberati: quia in inferno nulla est redemptio. Ergo videtur quod passio Christi non liberauit homines à pena peccati.

2. Præterea. Illi, qui sunt liberati à reatu penæ, non est aliqua pena iniungenda. Sed penitentibus iniungitur pena satisfactoria. Non ergo per passionem Christi sunt homines liberati à reatu penæ.

3. Præterea. Mors est pena peccati: secundum illud Rom. 6. Stipendium peccati mors. Sed adhuc post passionem Christi homines moriuntur, ergo per passionem Christi non sunt homines liberati à reatu penæ.

Sed contra est, quod dicitur Isai. 53. Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit.

Respondeo dicendum, quod per passionem Christi liberati sumus à reatu penæ dupliciter. Vno modo directe, in quantum scilicet passio Christi fuit sufficiens, & superabundans satisfactio pro peccatis totius humani generis. Exhibet autem satisfactione sufficiens, tollitur reatus penæ. Alio modo indirecte, in quantum scilicet passio Christi est causa remissionis peccati, in quo fundatur reatus penæ.

Ad primum ergo dicendum, quod passio Christi sortitur effectum suum in illis, quibus applicatur per se, nempe charitatem, & per fidei Sacramenta. Et ideo damnati in inferno, qui prædicto modo passionem Christi non coniunguntur, effectum eius percipere non possunt.

ar. 1. huius q.
in cor. 5.
ad 4.

Ad secundum dicendum, quod (sicut supra dictum est) ad hoc quod consequamur effectum passionis Christi, oportet nos ei configurari. Configuramur autem ei in baptismo sacramentaliter: secundum illud Rom. 6. Consepulti sumus ei per baptismum in mortem. Vnde baptizati nulla pena satisfactoria imponitur: quia sunt totaliter liberati per satisfactionem Christi. Quia verò Christus semel tantum pro peccatis nostris mortuus est (ut dicitur 1. Petri 3.) ideo non potest homo secundario configurari morti Christi per sacramentum baptismi. Vnde oportet, quod illi qui post baptismum peccant, configurantur Christo patienti, per aliquid penalitatis vel passionis, quam in seipsis sustineant: quæ tamen multo minor sufficit, quam esset condigna peccato, cooperante satisfactione Christi.

ar. 1. huius q.

Ad tertium dicendum, quod satisfactio Christi habet effectum in nobis, in quantum incorporamur ei, ut membra suo capiti: sicut supra dictum est. Membra autem oportet capiti conformari. Et ideo, sicut Christus primo quidem habuit gratiam in anima cum passibilitate corporis, & per passionem ad gloriam immortalitatis peruenit, ita & nos, qui sumus membra eius, per passionem ipsius liberamur quidem à reatu cuiuslibet penæ: ita tamen, quod primo recipimus in anima spiritum adoptionis filiorum, quo asseribimur ad hereditatē gloriæ immortalis, adhuc corpus passibile, & mortale habentes. Postmodum vero configurati passionibus, & morti Christi, in gloriam immortalem perducimur: secundum illud Apostoli Rom. 8. Si filij, & heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi, si tamen compatimur, ut & glorificemur.

Videantur loca prædicta, & pro materia de satisfactione notetur solutio ad 2. quam merito Caietan. obseruauit.

ARTICVLVS IV.

Utrum per passionem Christi simus Deo reconciliati.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod per passionem Christi non simus Deo reconciliati. Reconciliatio enim non habet locum inter amicos. Sed Deus semper dilexit nos: secundum illud Sapient. 11. Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti. Ergo passio Christi non reconciliauit nos Deo.

273.
Sup. q. 49. ar.
4. cor. 5. 3. d.
19. ar. 5. q. 2. &
opu. 60. c. 1. &
col. 8.

2. Præterea. Non potest idem esse principium & effectus: unde gratia, quæ est principium merendi, non cadit sub merito. Sed dilectio Dei est principium passionis Christi: secundum illud Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret. Non ergo videtur, quod per passionem Christi simus reconciliati Deo, ita quod de nouo nos amare inciperet.

3. Præterea. Passio Christi impleta est per homines Christum occidentes, qui ex hoc graniter Deum offenderunt. Ergo passio Christi est magis causa indignationis, quam reconciliationis Dei.

Sed